

Література:

1. Закон України „Про іпотеку” від 5 червня 2003 р., № 896-IV // Законодавчі і нормативні акти з банківської діяльності. – 2003. – № 8. – С. 3–22.
2. Євтух О. Іпотека та іпотечний ринок // Вісник НБУ. – 2003. – № 9. – С. 18–22.
3. Лагутін В. Становлення і розвиток системи іпотечного кредитування // Фінанси України. – 2004. – № 1. – С. 75–82.
4. www.lentzagotov.ru

*Юлія Головачова, ст. викладач
Національний університету водного господарства
та природокористування
м. Рівне, Україна*

СУТНІСНА ХРАРАКТЕРИСТИКА УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ

Під впливом сучасних економічних відносин, які досить динамічно розвиваються в Україні, суб'єкти потребують об'єктивної економічної інформації про факти і явища, що складають ділову активність підприємства, що зумовлює необхідність посилення інформаційних функцій обліку і цільового їх спрямування.

Створення на підприємствах системи управлінського обліку є об'єктивною необхідністю, тому що в кожного підприємства виникає потреба накопичувати інформацію з метою більш ефективного планування, контролю, аналізу та прийняття управлінських рішень. Не лише для задоволення інформаційних інтересів зовнішніх споживачів, але й для обслуговування внутрішніх інформаційних потреб кожне підприємство самостійно, виходячи з особливостей діяльності, розробляє систему і форми внутрішньогосподарського (управлінського) обліку і звітності.

Облік виступає як системний процес одержання і передачі достовірної інформації про господарську діяльність для прийняття управлінських рішень. У цьому полягає мета обліку, що створений не для відображення економічних процесів, а для керування ними [1, с.25-26.]. Це підтверджує і Р.Обер: «Бухгалтерський облік – це інформаційний інструмент на службі керування підприємством» [2, с.41.]. Ж.Г.Курсель-Сенель вказує, хто повинен володіти цим інструментом: «Знання обліку необхідно всім, але більше всього керуючим» [1, с.67.].

Професор, академік НАНУ Н.Г. Чумаченко підкреслює: «Не інформація виникає з керуванням, а останнє виникає на основі інформації. Керування неможливе без інформації». В. Палій і Р. Вандер Вив вважають

інформацію найважливішим елементом «кермового колеса» менеджменту [4, с.93-94.], а А.Н. Кузьминский зауважує: «Облікова інформація представляє дійсний інформаційний каркас об'єкта керування, його копію».

Систему обліку, призначену для одержання і передачі достовірної інформації про господарську діяльність для зовнішніх користувачів у світової практиці прийнято називати фінансовим обліком. Потрібно сказати, що фінансовий облік, при незаперечному пріоритеті, не може повною мірою задовільнити інформаційні потреби управління. Так, досить часто для прийняття рішень керівництву необхідно мати інформацію про зовнішні події, обстановку на ринку та інші не кількісні дані.

Однак, крім зовнішніх, існують внутрішні користувачі (менеджери), які в умовах жорсткої конкуренції на зовнішніх та внутрішніх ринках повинні досягти конкурентоздатності продукції та примножити цінність підприємства. Фактично облік в Україні цього завдання не виконує, що не припустимо в умовах ринкових відносин. Задоволення інформаційних потреб управління досягається організацією управлінського обліку – системи, що забезпечує зв'язок обліку з управлінською сферою.

Управлінський облік – це процес виявлення, виміру, нагромадження, аналізу, підготовки, інтерпретації і передачі інформації, що використовується управлінською ланкою для планування, оцінки і контролю усередині організації і для забезпечення ефективного використання ресурсів. Метою управлінського обліку традиційно визначають як надання допомоги менеджерам; контроль і прогнозування витрат; вибір найбільш ефективних шляхів розвитку підприємства; прийняття оперативних управлінських рішень. Виділяють наступні функції управлінського обліку: планування і координування майбутнього розвитку підприємства; оперативне керування та контроль, оцінка ефективності діяльності підприємства, його підрозділів. Управлінський облік безпосередньо впливає на дії працівників, будучи ефективним мотиваційним засобом для управлінського персоналу всіх рівнів. Крім того, в управлінському обліку діє правило: в обліку важлива не істина, а користь від представлених даних. Тому в ньому надається перевага швидкості перед абсолютною точністю одержання інформації. Як результат, для прийняття рішень використовують досить багато приблизних оцінок, а надійність прогнозів щодо очікуваних у майбутньому подій багато в чому визначається суб'єктивними судженнями осіб, що складають розрахунки.

Законодавче закріплення управлінського обліку – закономірний результат розвитку економічних відносин в Україні, що супроводжується в даний час помітним ростом підприємницької активності.

Література:

1. Кушельный Н.В. Бухгалтерский учёт и его контрольные функции / Н. В. Кушельный. – М: Финансы и статистика, 1985.– 144 с. 2. Obert R. Reflexion sur l'utilite du comptable dans l'entreprize // Travail et methods/ –

1979. – V.132. 3. Соколов Я. В. Бухгалтерский учет: от истоков до наших дней / Я. В. Соколов. – М. : Аудит , 1996. – 638 с. 4. Управленческий учет / за ред. В. Паляя и Р. Вандер Вилла. – М. : ИНФРА-М, 1997 – 480 с. 5. Пушкар М. С. Тенденції та закономірності розвитку бухгалтерського обліку в Україні (теоретико-методологічні аспекти): монографія / М. С. Пушкар. – Тернопіль : Економічна думка, 1999. – 423 с.

*Тетяна Гордієнко, аспірант
Харківська національна академія міського господарства
м. Харків, Україна*

УПРАВЛІННЯ РЕЗУЛЬТАТИВНІСТЮ ДІЯЛЬНОСТІ БУДІВЕЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Найважливішим напрямком розвитку України є розробка стратегій підвищення результативності виробництва. Інвестиційна проблема стає ключовою перепорою становлення української економіки. Крім того, достатньо складним представляється обґрунтування інвестиційних рішень, що обумовлено неспроможністю технік оцінки результативності, які застосовуються на практиці, відобразити реальний стан справ підприємств.

Економічна додана вартість (EVA) відома як вдосконалення традиційних фінансових вимірників стану компаній, яким властиві низький рівень заборгованості та велика частка капіталу, інвестованого в основні засоби[2-7]. Виходячи з того, що більшість українських підприємств, що потребують інвестицій характеризуються як такі, вищезазначена концепція може бути найбільш прийнятною мірою оцінки результативності .

Вимоги системного підходу [1] відповідно до задачі управління результативністю діяльності підприємства відбиваються у використанні мотивованої системи показників, що формується на базі факторів росту результативності та пов'язана з внутрішніми особливостями і резервами підприємства через комплекс заходів, які сприяють досягненню бажаних завдань.

Послідовність дій щодо процесу управління результативністю діяльності підприємства рекомендується проводити за такими етапами: аналіз результативності діяльності; діагностика; прогнозування; планування та регулювання (рис.1).

Етап 1 – «Аналіз результативності діяльності підприємства» включає виявлення і структурування внутрішніх і зовнішніх факторів підвищення результативності; визначення та структурування системи показників; розробку заходів підвищення результативності діяльності будівельного підп-